

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D., rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem v Jihlavě, Masarykovo náměstí 5, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 28 C 248/2019, o zaplacení 31 500 Kč: žalobkyně **J. B.**, zastoupená **S. B.**, obecným zmocněncem, a žalovaná **ČEZ Prodej, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Duhová 1/425, IČ 27232433,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 28 C 248/2019, o zaplacení 31 500 Kč, **je s o u d .**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 11. 2019, čj. 28 C 248/2019-29, **se z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 10. 3. 2020 se Energetický regulační úřad (dále též jen „navrhovatel“ či „ERÚ“) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. (dále jen „zvláštní senát“) rozhodl tvrzený kompetenční spor ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 28 C 248/2019.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Řízení bylo zahájeno podáním žaloby u Okresního soudu v Karlových Varech dne 18. 9. 2017. Protože žaloba nebyla dostatečně určitá a srozumitelná, Okresní soud v Karlových Varech ji v celém rozsahu odmítl. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 7. 2. 2018, čj. 18 Co 371/2017-76, změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že se žaloba neodmítá, když dovodil, že žalobkyně ve svém odvolání upřesnila, jakého konkrétního plnění se domáhá, a to tak, že požaduje vydání přeplatku za dodávku elektřiny za období od 30. 9. 2016 do 19. 1. 2017 ve výši 9 406 Kč (sestavující z částky 8 172 Kč vyúčtované žalobkyni původně jako doplatek za dodávky elektřiny ve výše uvedeném období a částky 1 234 Kč představující rozdíl mezi uvedeným původním doplatkem a

následně opravnou fakturou vyúčtovaným přeplatkem) a přeplatku za dodávku plynu za stejné období ve výši 9 178 Kč (sestavující z částky 4 589 Kč představující žalobkyni původně mimořádnou fakturou vyúčtovaný doplatek za uvedené období, částky 1 682 Kč představující žalobkyni následně vyúčtovaný přeplatek opravnou fakturou a částky 2 907 Kč představující rozdíl mezi těmito částkami), celkem tedy částky 18 584 Kč za dodávky na adrese S. 19, K. V. a dále zaplacení zákonného příslušenství.

[4] Dále se žalobkyně domáhala zaplacení částky ve výši 31 500 Kč jako náhrady za nedodržení standardů lhůty pro vyřízení reklamace, kterou žalobkyně poukazovala mimo jiné na nesrovnalosti fakturace. Reklamace podaná dne 16. 2. 2017 nebyla dle žalobkyně dosud kladně vyřízena. Reklamace měla být řešena do 15 dnů a rozdíl vyrovnán do 30 dnů s tím, že pokud není lhůta dodržena, má spotřebitel nárok u elektřiny na zaplacení 600 Kč za každý den, nejvýše však 24 000 Kč a v případě plynu na 750 Kč za den, nejvýše však 7 500 Kč.

[5] Usnesením ze dne 25. 9. 2019, čj. 28 C 14/2019-224, vyloučil Obvodní soud pro Prahu 4 (kterému byla věc zřejmě postoupena jako soudu místně příslušnému; poznámka zvláštního senátu) řízení o nároku žalobkyně na zaplacení částky ve výši 31 500 Kč k samostatnému projednání. Rozsudkem téhož soudu ze dne 25. 9. 2019, čj. 28 C 14/2019-233, byla žaloba, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 18 584 Kč, zamítnuta a žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 600 Kč.

[6] Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 1. 11. 2019, čj. 28 C 248/2019-29, zastavil řízení o zaplacení částky 31 500 Kč (výrok I) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Energetickému regulačnímu úřadu (výrok II), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III), když dospěl k závěru, že jde o spor mezi zákazníkem a držitelem licence o splnění povinností ze smluv o sdružených službách dodávek elektřiny a plynu, tedy že věc spadá do pravomoci Energetického regulačního úřadu podle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1 a § 11 odst. 1 písm. h) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve spojení s vyhláškami Energetického regulačního úřadu č. 540/2005 Sb., o kvalitě dodávek elektřiny a souvisejících služeb v elektroenergetice, a č. 545/2006 Sb., o kvalitě dodávek plynu a souvisejících služeb v plynárenství.

[7] Navrhovatel v návrhu na řešení negativního kompetenčního sporu uvedl, že náhrady za nedodržení standardů představují na základě zákona podzákonným právním předpisem stanovené plnění zákazníkovi, které je držitel licence povinen uhradit v případě porušení svých povinností veřejnoprávní povahy. Jelikož náhrady za nedodržení standardů nejsou předmětem ujednání ve smlouvách o dodávce elektřiny/plynu, nelze tento nárok podřadit pod § 17 odst. 7 písm. e) bod 1 energetického zákona. V posuzovaném případě se dle navrhovatele jedná o zvláštní formu náhrady škody kogentně navázanou na nedodržení povinností stanovených vyhláškou.

[8] Pravomoc rozhodovat na návrh zákazníka odebírajícího elektřinu nebo plyn pro spotřebu v domácnosti nebo zákazníka, který je fyzickou osobou podnikající, o poskytnutí

pokračování

náhrady za nedodržení stanovených standardů kvality dodávek a služeb v elektroenergetice nebo plynárenství původně skutečně náležela navrhovateli na základě ustanovení § 17 odst. 7 písm. e) bodu 3, které bylo platnou a účinnou součástí energetického zákona pouze do konce roku 2015. Zákonem č. 131/2015 Sb. ze dne 13. 5. 2015 bylo předmětné ustanovení novelizováno s účinností od 1. 1. 2016 tak, že bod 3 byl z energetického zákona vypuštěn bez náhrady, čímž dle navrhovatele došlo k zúžení jeho věcné příslušnosti pro rozhodování sporů. Navrhovatel se tak domnívá, že z uvedeného jasně plyne konkrétní záměr zákonodárce vyjmout oprávnění rozhodovat o náhradě za nedodržení stanovených standardů kvality dodávek a služeb z okruhu jeho působnosti, jakkoli by o věcné opodstatněnosti takové změny bylo možno pochybovat. Dle navrhovatele je tak vyloučeno dovozovat v tomto směru jeho působnost extenzivním výkladem § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1 energetického zákona.

[9] Ve vztahu k § 11 odst. 1 písm. h) energetického zákona navrhovatel uvedl, že toto ustanovení zakotvuje pouze jeho dozorovou pravomoc, respektive veřejnoprávní povinnost držitelů licencí ve vztahu, k níž může navrhovatel dozorovat její plnění [§ 91 odst. 1 písm. c) energetického zákona]. V oblasti dodržování standardů je tak dána pouze dozorová pravomoc navrhovatele [§ 17 odst. 7 písm. s) energetického zákona], z žádného ustanovení zákona však nevyplývá oprávnění správního orgánu k rozhodování sporů ve smyslu § 141 správního řádu o nárocích za nedodržení standardů.

[10] V závěru navrhovatel poukázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 7. 2015, čj. Konf 26/2014-18, v němž zvláštní senát uvedl, že § 17 odst. 5 energetického zákona (odpovídá dnešnímu § 17 odst. 7 téhož zákona) obsahuje pravomoci navrhovatele v oblasti rozhodování soukromoprávních sporů, které představují výluky z rozhodovací pravomoci obecných soudů ve prospěch správních orgánů. Takové výluky je třeba vykládat restriktivně, neboť odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc – rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení.

[11] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[12] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc Obvodní soud pro Prahu 4 i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát.

[13] Obvodní soud pro Prahu 4 dospěl k závěru, že se v dané věci jedná o spor mezi zákazníkem a držitelem licence o splnění povinností ze smluv o sdružených službách dodávek elektřiny a plynu, tedy že věc spadá do pravomoci ERÚ podle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1 a § 11 odst. 1 písm. h) energetického zákona ve spojení s vyhláškami Energetického regulačního úřadu č. 540/2005 Sb., o kvalitě dodávek elektřiny a souvisejících služeb v elektroenergetice, a č. 545/2006 Sb., o kvalitě dodávek plynu a souvisejících služeb v plynárenství.

[14] Tuto úvahu však zvláštní senát nesdílí. Energetický zákon ve znění účinném do 31. 12. 2015 obsahoval v § 17 odst. 7 písm. e) bodu 3 pravomoc ERÚ rozhodovat na návrh zákazníka odebírajícího elektřinu nebo plyn pro spotřebu v domácnosti nebo zákazníka, který je fyzickou osobou podnikající, o poskytnutí náhrady za nedodržení stanovených standardů kvality dodávek a služeb v elektroenergetice nebo plynárenství. Předmětné ustanovení bylo novelizováno zákonem č. 131/2015 Sb. ze dne 13. 5. 2015 s účinností od 1. 1. 2016 tak, že bod 3 byl z energetického zákona bez náhrady vypuštěn.

[15] Ze znění § 11 odst. 1 písm. h), ve spojení s § 17 odst. 7 písm. s) energetického zákona, vyplývá, že držitel licence je povinen dodržovat stanovené parametry kvality dodávek a služeb a v případě jejich nedodržení poskytovat náhradu. ERÚ tuto činnost monitoruje a vyhodnocuje. Původně vymezená rozhodovací činnost ERÚ v případech nedodržení stanovených standardů kvality dodávek a služeb v elektroenergetice a plynárenství tak byla v důsledku výše uvedené novely energetického zákona zúžena.

[16] S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný soud (§ 5 odst. 1 zákona 131/2002 Sb.).

[17] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto současně zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 11. 2019, čj. 28 C 248/2019-29.

[18] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Obvodní soud pro Prahu 4 bude tedy dále pokračovat v řízení vedeném pod sp. zn. 28 C 248/2019, o zaplacení 31 500 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. července 2020

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu